

Arrest

nr. 247 499 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 27 augustus 2015 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde dat zij in Somalië driemaal gehuwd is. Haar eerste man, aan wie zij door haar oom was uitgehuwelijkt, mishandelde haar. Verzoekster liep weg van haar echtgenoot met wie zij drie kinderen had. Nadat zij haar oom over de mishandelingen had verteld, ging hij verhaal halen bij haar echtgenoot. Er volgde een ruzie waarbij verzoeksters echtgenoot haar oom doodde. Verzoekster huwde vervolgens een tweede keer. Haar man verkocht sigaretten op de lokale markt en werd hierdoor vervolgd door Al-Shabaab. Op een avond kwamen ze hem ontvoeren. Verzoekster was op dat moment pril zwanger van hun vijfde kind samen. Toen haar zwangerschap zichtbaar werd, beschuldigde haar eerste echtgenoot haar ervan dat zij overspel had gepleegd en zwanger was geworden van iemand waarmee zij niet was getrouwd. Zij werd door Al-Shabaab opgepakt en ter dood veroordeeld. De doodstraf werd echter uitgesteld tot het kind dat zij droeg 3,5 jaar oud zou zijn. Verzoeksters neef, de zoon van haar vermoorde oom, kreeg medelijden met haar en wou haar en haar moeder helpen door met haar te huwen. Na haar huwelijk bleven haar man en haar moeder echter vrezen voor haar leven en besloten ze om haar naar het buitenland te sturen. Verzoeksters man vroeg een paspoort aan voor haar en zij verliet Somalië via Mogadishu, alleen, in het voorjaar van 2015. Verzoekster kwam in België aan op 26 augustus 2015. Tijdens haar procedure in België vernam zij dat haar tweede echtgenoot, van wie zij sinds zijn verdwijning geen nieuws meer had ontvangen, in Malta internationale bescherming had gekregen en daar was overleden. Nog tijdens haar procedure werd zij om medische redenen in België gedesinfibuleerd. Verzoekster vreest dat haar huidige man hierom van haar zal scheiden en haar bij Al-Shabaab zal aangeven omdat zij het geloof en de traditie van haar land niet respecteert.

Ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming legde verzoekster volgende documenten neer: een kopie van haar identiteitskaart, een overzicht van haar medische consultaties opgesteld in het opvangcentrum, een ingevulde 'PROTECT-vragenlijst', een attest van het centrum 'CARDA' (d.d. 14 september 2016) waaruit blijkt dat zij daar sinds 7 juni 2016 ambulant werd gevolgd, diverse medische certificaten, een gynaecologisch attest (d.d. 12 februari 2016) waaruit blijkt dat zij op dat moment nog volgens type III besneden was, haar lidkaart van 'GAMS', een medisch attest (d.d. 4 juli 2017) waaruit blijkt dat zij een desinfibulatie om medische redenen heeft ondergaan, een CD-rom met medische beeldvorming, een kopie van het paspoort van A. M. A., een kopie van de begrafenisvergunning voor A. M. A. en diverse uitgeprinte foto's.

Op 21 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster geen zicht biedt op waar en in welke omstandigheden zij heeft geleefd voor haar komst naar België, noch waar en in welke levensomstandigheden haar gezin op heden verkeert. Daarnaast werden haar verklaringen over haar huwelijken en het lot van haar echtgenoten ongeloofwaardig geacht. Op 9 oktober 2018 besliste de Raad bij arrest met nummer 210 723 eveneens verzoekster de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 28 februari 2019 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan gaf zij aan vast te houden aan haar oorspronkelijke verklaringen betreffende haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België, aan haar familiale situatie en aan haar vrees voor haar derde echtgenoot wegens de desinfibulatie om medische redenen. Verzoekster voegde hier nog aan toe dat zij intussen gescheiden is van haar derde man nadat zij hem had verteld dat zij zich in België heeft laten desinfibuleren. Haar man zou haar gezegd hebben dat hij haar zal doden voordat Al Shabaab dit zou doen. Tot slot gaf zij nog aan te vrezen dat haar kinderen zullen worden meegenomen door Al Shabaab en dat haar dochters zullen worden besneden.

Verzoekster legde volgende documenten neer ter staving: een nationaliteitsbewijs, getuigenverklaringen (d.d. 22 april 2019), een medisch attest (d.d. 31 juli 2018) waaruit blijkt dat zij een desinfibulatie om medische redenen heeft ondergaan en foto's van haar familie in Jalalaqsi. Op 30 augustus 2019 werd

haar tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 5 november 2019 diende verzoekster huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Zij verwijst naar de problemen die zij in het kader van haar eerste en tweede verzoek heeft uiteengezet. Zij herhaalt haar vrees voor Al Shabaab en zegt een paar weken geleden een miskraam te hebben gehad. Daarnaast geeft verzoekster aan dat zij recent in het opvangcentrum in Moeskroen werd aangerand door een medekampbewoner. Hij zou haar onder doodsb bedreigingen hebben gezegd dat zij met hem moet huwen. De man werd naar een ander centrum getransfereerd. Verzoekster zou hierdoor psychische problemen hebben.

Verzoekster brengt naderhand documenten bij ter ondersteuning van haar derde verzoek waaruit naar haar mening haar herkomst blijkt.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de verklaring van verzoekster dat zij psychische problemen heeft. Er wordt echter vastgesteld dat zij geen enkel medisch attest heeft neergelegd ter bewijs van deze problemen en dat bovendien uit haar dossier blijkt dat zij op volwaardige wijze kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. De commissaris-generaal haalt vervolgens aan dat verzoeksters huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet en benadrukt terecht dat verzoeksters eerste verzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van haar verklaringen op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Ook de Raad besloot in zijn arrest met nummer 210 723 op 9 oktober 2018 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard en zij ging niet in beroep tegen deze beslissing. De commissaris-generaal wijst er eveneens terecht op dat haar bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot haar vorig verzoek om internationale bescherming en dat de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat haar betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gesteld:

“Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan uw herkomst uit en verblijf in het dorp Iaro, gelegen in het district Jalalaqsi in de provincie Hiraan, en aan de problemen zoals u ze heeft aangehaald in het kader van uw eerste en tweede verzoek (Verklaring Volgend Verzoek, d.d.29.01.2020, vraag 5, 10, 15 en 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerdere verklaringen, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op te heffen.”

Verzoekster kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. In de mate dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt dit hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt doorheen haar verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door haar bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekster de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermogen om te buigen. Noch kan zij overtuigen door een algemeen betoog te voeren dat de commissaris-generaal te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen, dat minstens dient te worden aangenomen dat zij thans een begin van bewijs aanbrengt van haar herkomst en haar problemen, dat zij er alles aan heeft gedaan om zo veel mogelijk bewijzen te bekomen die haar identiteit en haar nationaliteit bewijzen en een geboorteakte en bewijs van identiteit heeft aangevraagd. Wat betreft de naderhand bijgebrachte documenten door verzoekster, stelt de Raad vast dat dit gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kleurenkopieën betreft en bovendien dat, zelfs indien er bewijswaarde aan zou worden gehecht, hierin slechts de geboorteplaats van verzoekster wordt aangegeven. Het weze voorts herhaald dat bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Hierbij kan eveneens worden opgemerkt dat de commissaris-generaal ook omtrent de aangehaalde problemen in het opvangcentrum standpunt heeft ingenomen: "Wat betreft de problemen die u hier in het opvangcentrum zou hebben gekend met een mannelijke medebewoner en de - niet nader bepaalde - psychische problemen die u hierdoor zou ondervinden (Verklaring Volgend Verzoek, d.d.29.01.2020, vraag 15), dient er vooreerst herhaald te worden dat u dienaangaande geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. Daarnaast verbindt u aan wat er in het

opvangcentrum zou zijn gebeurd, geen vrees bij terugkeer naar Somalië." Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting en haar sfeerbetoog dat zij 'niet weet wat zij meer zou kunnen doen' niet in de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, laat staan er afbreuk aan te doen.

Waar verzoekster meermaals aangeeft dat zij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken die, en op welke wijze deze elementen, een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Het algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 september 2020, voert verzoekende partij aan dat zij moeite heeft gedaan om contact op te nemen met het thuisfront om zo een begin van bewijs te krijgen van haar nationaliteit en identiteit.

Daar verzoekende partij zich ter terechtzitting van 7 januari 2021 beperkt tot voormelde zeer algemene opmerking dat zij moeite heeft gedaan om contact op te nemen met het thuisfront om zo een begin van bewijs te krijgen van haar nationaliteit en identiteit, zonder dat zij daadwerkelijk concrete, laat staan dienstige opmerkingen aangaande de in de voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

Verzoekende partij brengt derhalve geen concrete en valabele argumenten bij die ook maar enigszins afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 7 september 2020 opgenomen grond, waarin onder meer het volgende wordt opgemerkt: *"In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt doorheen haar verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door haar bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekster de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermogen om te buigen. Noch kan zij overtuigen door een algemeen betoog te voeren dat de commissaris-generaal te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen, dat minstens dient te worden aangenomen dat zij thans een begin van bewijs aanbrengt van haar herkomst en haar problemen, dat zij er alles aan heeft gedaan om zo veel mogelijk bewijzen te bekomen die haar identiteit en haar nationaliteit bewijzen en een geboorteakte en bewijs van identiteit heeft aangevraagd. Wat betreft de naderhand bijgebrachte documenten door verzoekster, stelt de Raad vast dat dit gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kleurenkopieën betreft en bovendien dat, zelfs indien er bewijswaarde aan zou worden gehecht, hierin slechts de geboorteplaats van verzoekster wordt aangegeven. Het weze voorts herhaald dat bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen*

van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. (...)”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS